

MAANDBLAD

JUNI 2020

Verschijnt niet in juli en augustus



DE PLATE VZW

KONINKLIJKE OOSTENDSE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING

VERKOOP HUIZEN & APPARTEMENTEN

Immobiliën



MYRIAM VYVEY

ALFONS PIETERSLAAN 47

8400 OOSTENDE

T 059 70 37 64

M 0475 51 80 62

WWW.VYVA.BE * INFO@VYVA.BE

Foto : Bal du Rat Mort 1949

Bal ingericht door de "Cercle Coecilia" in "Chez Pan" (Koninklijke Schouwburg).

Het thema was "Une Nuit de Samba".

Het Kustblad van 11/03/1949 meldt dat er ongeveer 2000 carnavalsvierders waren in vijf zalen met vijf orkesten en dat het feest duurde tot in de vroege morgen. Het carnavalsbal ging door op 5 maart 1949.

Foto Luc (Luc Chatlen), Collectie De Plate _ Inventarisnummer : 2019/1529



ISSN = 1373-0762

DE PLATE

KONINKLIJKE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING

Langestraat 69
8400 Oostende

Prijs Cultuurraad Oostende 1996.

Educatieve en permanente vormingsorganisatie.

Aangesloten bij de Oostendse cultuurraad en bij Heemkunde Vlaanderen vzw.

Statuten gepubliceerd in de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 1-2 mei 1959, nr.1931, en de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 16 juni 2004.

Nr. van de vereniging: 193159 / Ondernemingsnummer: 410427091

Tijdschrift – Jaargang 49

Nummer : 06

Maand : JUNI 2020

Lidmaatschap/jaarabonnement: € 25

Kostprijs los nummer: € 4

Bankrekening: BE81 3800 0966 6224

Bestuur

VOORZITTER	ONDERVOORZITTER	SECRETARIS	PENNINGMEESTER
Nadia Stubbe Blauwvoetstraat 7 8400 Oostende 059 800289 plate.oostende@telenet.be	Emile Smissaert Hendrik Serruyslaan 4 8400 Oostende e.smissaert@gmail.com	Kristien Lamote André Chocqueelstraat 1 8400 Oostende Kristien.lamote@outlook.com	Fernand Mus Salvialaan 5 8400 Oostende 0473 862107 ferre.mus@skynet.be

Bestuursleden

Adriën Barbé Nieuwpoortsesteenweg 82 bus 302 8400 Oostende	Valère Prinzie Euphrosina Beernaertstraat 48 bus 3 8400 Oostende	Johan Van Roose Kabeljauwstraat 5 8460 Oudenburg	REDACTIE Koenraad Verwaerde André Chocqueelstraat 1 8400 Oostende 0468 204025 Koenraad.verwaerde@telenet.be
--	--	---	---

° Auteurs zijn verantwoordelijk voor de door hen geschreven stukken en weerspiegelen niet noodzakelijk de opinie van de kring. De binnengebrachte teksten zijn niet eerder gepubliceerd en dienen altijd voorzien van een duidelijke bronvermelding. Afbeeldingen, foto's en tekstovername is toegestaan na akkoord van de auteur en met verplichte bronvermelding.

° De Koninklijke Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate vzw verklaart zich te houden aan de regelgeving, zoals gewijzigd, van de Belgische Privacywetgeving en gegevensbescherming. De vereniging is verantwoordelijk voor de verwerking van de persoonsgegevens van hun leden. Het bijhouden van de gegevens, het doel van het verwerken, onze gedragscode en zelfregulering betreffend, de rechten van de leden inzake het opvragen, wijzigen of schrappen werden in de privacyverklaring van de kring vastgelegd en gepubliceerd in het ledentijdschrift van oktober 2018.

IN DIT NUMMER

- | | | |
|---|------------------|--|
| - | Titelblad | Nadia Stubbe en Georges Vanduyvenboden |
| - | Blz. 137 – 141 | Norbert Hostyn “Hedendaagse beeldende kunstenaars in Oostende”. |
| - | Blz. 143 – 146 | Freddy Hubrechtsen “Van een Hollander die Oostende in 1861
Helemaal niet leuk vond”. |
| - | Blz. 148 – 153 | Luc François “Van onderwijsinstelling naar huisvesting:
een nieuwe bestemming voor de “Sacré-Coeur”. |
| - | Blz. 155 – 163 | René Vanwalleghem “Het reilen en zeilen van een Oostendse zakenman
Romain De Puydt (1905 – 1986)”. |

website: www.deplate.be

e-mail: plate.oostende@telenet.be

Teléfono: 059 516721

HEDENDAAGSE BEELDENDEN KUNSTENAARS IN OOSTENDE

door **Norbert HOSTYN**.

501. WAGHEMANS, Gilbert

Oostende, 1945

leraar plastische kunsten

woonde Oude Molenstraat 33

502. WANNYN Chantal

Ronse, 1954

Dilettante kunstschilderes; deelname 5de Salon van Oostendse Kunstenaars (2005, Feest- en Kultuurpaleis)

[Tentoonstellingen:](#)

-1998, Oostende, De Illusie

503. WATTY Werner

Oostende, 1952

Kunstschilder, graficus (etsen, drogenaald) en environmentkunstenaar

Leerling Kunstacademie Oostende; aanvankelijk figuratief kunstenaar die de dagelijkse dingen weergaf; zijn grafisch werk uit de jaren '80 verwijst naar de relaties tussen de mensen:

ontmoetingen, de wijze waarop die ontmoetingen verlopen, over het persoonlijke van wie slechts schaduw is of profiel; creëert ruimtelijke composities in gemengde techniek op PVC-profiel die in de ruimte zijn opgehangen; deelname 5de Salon van Oostendse Kunstenaars (2005, Feest- en Kultuurpaleis); ontwierp de affiches voor de Paulusfeesten 1986 en 1987.

Woont Stuiverstraat 200.

[Tentoonstellingen:](#)

-2001, Oostende, Museum voor Schone Kunsten

-2012, Oostende, Theobalds boothuisje

-2013, Oostende, Kon. Villa

-2014, Oostende, Via Naturae

-2014, Oostende, Venetiaanse Gaanderijen ("Oostends Paviljoen 2014", groepstentoonstelling)

-2017, Oostkamp, Interior Design Casteelken

-2017, Oostende, 't Grijze Huis (Post-Art from the Edge"; groepstentoonstelling)

-2017-2018, De Panne, Imperial ("Dubbel-zinnig")

-2018, Middelburg, Galerie Gerritse

-2018, Oostende, Galerie Papillon (inl. Hugo Brutin)

-2020, Gullegem, Kunsthuis ApArt

[Verzamelingen:](#)

-Oostende, Mu.ZEE (Ex Verz. M.S.K.O)

[Literatuur:](#)

Kunst onder de toren, 6, 72, maart 1984;

Geel (tentoonstellingscatalogus), Knokke (Cultureel Centrum), 1986.

Kunstbeeld nu '88 (tentoonstellingscatalogus), Oostende, 1988.

Oostendse kunstenaars nu (tentoonstellingscatalogus), Oostende-Maastricht, 1992.

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

W. & G. PAS, Biografisch lexicon plastische kunsten in België. Schilders beeldhouwers grafici 1830-2000, Antwerpen, 2000.

Werner Watty. Dubbel-zinnig (tentoonstellingscat.), Oostende (Museum voor Schone Kunsten), 2001.

Biennale internationale de gravure. 4. Liège (Cabinet des Estampes), 2003.

40 Oostendse kunstenaars (tentoonstellingscat.), Oostende, 2008.

Pro Luce, 13, 52, 2012.

G. Saeys (inl. J. Westenburg), 27 kunstenaars Oostende, Tervuren (Medusa Publishing), 2015).

"40 OOSTENDSE KUNSTENAARS"

De tentoonstelling hierboven vermeld in de literatuur bij Werner Watty was een initiatief van Drukkerij Lowyck naar aanleiding van hun 40-jarig bestaan in 2008 : daarom werd gekozen voor 40 kunstenaars. De tentoonstelling ging door in het Staf Versluyscentrum in Bredene.

In een nette, verzorgde catalogus (gerealiseerd door drukkerij Lowyck zelf uiteraard) werden uiteindelijk 41 Oostendse kunstenaars voorgesteld. Het fijne aan deze catalogus was dat fotograaf Jean-Jacques Soenen (N° 298) speciaal voor de gelegenheid van ieder een portret maakte : Yves Beaumont, Danny Bloes, Willy Bosschem, Erwin Cattoor, Pierre Claes, Brigitte Claeys, Roger Cools, Eddy De Buf, James De Coninck, Jacky De Maeyer, Yves Degrieck, Rik Delrue, Roland Devolder, Steven Devolder, Eddy Eneman, Ivan Good, Don Ken, Dirk Lamote, Johan Lingier, Fred Maes, Luc Martinsen, Philippe Menten, Dirk Michiels, Hubert Minnebo, Olivier Pauwels, Roger Remaut, Thierry Saey, Herlinde Seynaeve, Jef Seynaeve, Bennie Simoens, Bart Soubry, Sam Stallaert, Patrick Storms, Xavier Tricot, Els Vanbiervliet, Annie Vanhee, Josyane Vanhoutte, Yves Velter, Philip Verbruggen, Werner Watty en Joseph Willaert.

"27 KUNSTENAARS"

Titel van een tentoonstelling in Galerie "Theobalds Boothuisje" in de Vlaanderenstraat (2015).

Hier speciaal vermeld omwille van de uitgifte van een kleine catalogus met tekst van Guido Saeys en een inleiding door J. Westenburg.

Speciaal is dat van alle deelnemers, naast een kort cv ook telkens een recente portretfoto is opgenomen : Roland Devolder, Herr Seele, Chris Vanderschaeghe, Irène Philips, Hans Defer, Yves Velter, John Blommaerts, Roland Dewinter, Joke Neyrinck, Matthias Lobelle, Erwin Cattoor, Danny Bloes, Lil Seys, Werner Watty, Jacky De Maeyer, Xavier Tricot, Jef Seynaeve, Fred Maes, Mie Ghesquiere, Patrick Storms, Steven Devolder, Jacky Tavernier, Pierre Claes, Marc Galle, Willy Bosschem, Patrick Ramont, John Jones.

504. WAUTERS Leen

Asse, 1965

Kunstschilderes, beeldhouwster

Opleiding aan de Stedelijke Kunstacademie in Oostende (afd. schilderkunst; tot 1991); laureate zesde biënnale voor amateurschilders Tevewest-Teveo, Oostende, 1987; nam deel aan genoemde wedstrijd met "Stilleven met schoenen I", "Stilleven met schoenen II" en "Stilleven met plant"; portretten, naakten en werken met mystieke teneur; deelname 5de Salon van Oostendse Kunstenaars (2005, Feest- en Kultuurpaleis).

Hield in 2018-2019 een kunst-, antiek- en decoratiezaak open in de Sint-Sebastiaanstraat 7.

Woonde destijds Brusselstraat 22, actueel Stationsstraat 164 in Jabbeke.

[Tentoonstellingen:](#)

-2017, Oostende, Molen van Stene-Dorp

[Literatuur:](#)

Lexicon van West-Vlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

505. **WELLECOMME Célestin**

Oostende, 1923 - ?, 1986

Kunstschilder; leerling Kunstacademie Oostende 1938-1939; o.a. landschappen in de geest van Valerius De Saedeleer en diens epigonen, zuidoostelijke kustlandschappen; werkzaam 2^{de} helft 20^{ste} eeuw; zeer commercieel; lid van de "Oostendse Kunstgilde"; woonde geruime tijd in Oudenaarde; vanaf 1963 terug in Oostende, Van Iseghemlaan 35 (>1969<); was beroepshalve conducteur.

[Tentoonstellingen:](#)

-1981, Oostende, Feest-en Kultuurpaleis (Kunstforum 81)

-1983, Oostende (Stene), Vossenhol

[Literatuur:](#)

Oostendse Kunstgilde. Kunstforum 81 (Feest- en Kultuurpaleis), Oostende, 1981.

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

OOSTENDSE KUNSTGILDE

Een bescheiden kunstenaarsvereniging actief in de jaren voor en na 1980. Voornaamste initiatiefnemer was Jan Felix, een kunstminnend jurist, lokaal politicus voor de CVP en zelf dilettant kunstenaar. Ze organiseerde bijeenkomsten, lezingen en in 1981 een expo met werk van leden in het Feest- en Kultuurpaleis : "Kunstforum 81". De Kunstgilde organiseerde ook de "Zomeracademie".

Leden waren oa. Nicole Casteels (N° 34), Pierre Claes (N° 39), René Coessens (N° 42), Staf Debleecker (N° 55), Georges Depoorter (N° 81), André Dujardin (in voorbereiding), Jan Felix (in voorbereiding), Annemie Loncke (N° 158), Jean Muls (N° 209), Gaby Tulpin (N° 331), Marty Vandenberg (N° 356), Célestin Wellecomme (N° 505), Alfons Zeebroek (N° 529), Nadine Zeebroek (N° 531).

506. **WELLENS, Jan**

Graficus

Deelname aan "Week van de Amateurkunsten 2017" (tentoonstelling in winkelpanden op de wijk Mariakerke);

één van de geportretteerde kunstenaars uit het tentoonstellingsproject Fotografen/Kunstenaars (Nieuwe Galerijen, maart 2017)

507. **WERED**

Zie : Werner Edebau (N° 95)

508. **WESTERDUIN Anne**

Oostende, 1945

Grafica;

illustratrice van kinderboeken;

woont in Elsene

[Literatuur:](#)

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 7, Brugge, 1998.

509. **WESTERDUIN Edward (Eddy)**

Oostende, 1938

Kunstschilder, toegepaste grafiek, glazenier, binnenhuisarchitect; zoon van glazenier Cor Westerduin (zie 1981/237);

Studies sierkunsten aan het Hoger Sint-Lukasinstituut te Gent; in zijn vroege schilderkunst vooral afbeeldingen van de vrouw, later uitgesproken non-figuratief;

Veel gelegenheidsgrafiek, o.a. omslagontwerpen programmaboekjes Oostendse Revues "Je ku't er in" (1970), "J'et zitten" (1971); werkte voor gelegenheidsgrafiek vaak samen met drukker Cailliau

uit Oostende; nam in 1957 deel aan de wedstrijd voor een toeristische affiche van de gemeente Oostduinkerke.

Woonde Stuverstraat 139; woont en werkt te Wulpen

[Tentoonstellingen](#):

-2013, Koksijde, Keunekapel

[Literatuur](#):

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

510. WESTERDUIN Koen

Oostende, 1964

Beeldhouwer

Studeerde aan de Kon. Academie voor Schone Kunsten in Gent (1984-1988) en is leraar beeldhouwkunst aan de Westhoekacademie in Koksijde.

[Literatuur](#) :

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

511. WESTERDUIN Saskia

Oostende, 1962

Grafica

[Literatuur](#):

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 7, Brugge, 1998.

512. WEYNE, NN

Amateurbeeldhouwer

oa. een buste van componist Ludwig van Beethoven gekapt uit een oude balk van het staketsel (verz. R.W.)

Mogelijks te vereenzelvigen met Robert Weyne (°Oostende, 1928 - ?,?), die woonde in de Prof. J. Vercouilliestraat 20.

513. WILLAERT Joseph

Leke, 1936-Oostende, 2014

Kunstschilder – graficus

Autodidact; werkt in de geest van het hyperrealisme en de pop-art, vaak et een knipoog naar Belgische/Vlaamse toestanden en tradities;

decoratie van het Brusselse metrostation "Clémenceau"; zijn werk was vooral in de jaren '60 tot '80 een hype;

woonde Nieuwpoortsesteenweg 132 (>1969<), later Léon Spilliaertstraat 85; geplaagd door ouderdomsziekten bracht hij zijn laatste levensjaren door in het rust-en verzorgingstehuis "De Boarebreker".

[Tentoonstellingen](#) (selectie):

-1961, Oostende, Toulouse Lautrec

-1975, Oostende, Medicis

-1978, Oostende, Watteau (groepstentoonstelling)

-1990, Oostende, Zeezotje

-1993, Oostende, PMMK, individuele tentoonstelling

-1993, Oostende, AD Gallery

-2006, Contest Art (groepstentoonstelling)

[Verzamelingen](#):

-Verzameling Vlaamse Gemeenschap

-Brussel, Metrostation "Clémenceau"

-Oostende, Mu.ZEE (ex verz. M.S.K.O en P.M.M.K.)

[Literatuur](#):

F. Bonneure, Joseph Willaert, in : Ons Erfdeel, 30, 1, jan-feb. 1987, p. 118 ev.

Lexicon van Westvlaamse beeldende kunstenaars, 5, Brugge, 1996.

W. & G. PAS, Biografisch lexicon plastische kunsten in België. Schilders beeldhouwers grafici 1830-2000, Antwerpen, 2000.

Contest Art 8 (tentoonstellingscat.), Oostende (Andromeda Hotel), 2006.

40 Oostendse kunstenaars (tentoonstellingscat.), Oostende, 2008.
R.M. De Puydt, Ingang voor artiesten. Joseph Willaert, Brussel, 2012.
De Zeewacht, 29 juni 2012
[Iconografie](#): SAOBB (nu BBKE) : M005060

MERKWAARDIGE GROEPSFOTO UIT 1988

Te zien op de Beeldbank Kusterfgoed Middenkust. Op foto M005060 van J.J. Soenen (N° 298) zien we een aantal Oostendse kunstenaars in 1988. De foto is genomen naar aanleiding van een groepstentoonstelling in de inkomhall van het Feest- en Kultuurpaleis. De locatie is de trap naar de "lusterzaal". Leo Madelein was de curator. Jean-Pierre Cobbaert (MediaCenter) de organisator en sponsor.

Vooraan van links naar rechts : Luc Martinsen (N° 184), Micheline Beddeleem (N° 12) en Bart Soubry (N° 301). In het midden van links naar rechts : Bennie Simoens (N° 288), Roger Remaut (N° 256), Nadine Van Lierde (N° 417), Dirk Michiels (N° 195) , Daniël de Kievith (in voorbereiding), Paul Perneel (N° 229); achteraan curator Leo Madelein, William Sweetlove (N° 316), Jef Willaert (N° 513) en organisator Jean-Pierre Cobbaert (1940-2013).

514. WILLEMS Jacques

Graficus;
pentekeningen.
Woonde H. Hartlaan, later in Leffinge
[Tentoonstellingen](#):
-1980, Oostende, Galerie De Peperbusse

515. WILLEMS Rudy

Amateurkunstschilder;
lid "Schilderscollectief" op Zandvoorde
Deelname aan "Buren bij Kunstenaars" 2012, 2013, 2014, 2015, 2017.
[Tentoonstellingen](#):
-2011, Oostende-Zandvoorde, 't Kasteeltje (groepstentoonstelling)
-2012, Oostende-Zandvoorde, 't Kasteeltje (groepstentoonstelling)

SCHILDERSCOLLECTIEF ZANDVOORDE

Hoofdzakelijk dilettanten die sedert 2003 een kunstenaarsgroep vormen binnen de schoot van het wijkcentrum "'t Kasteel" in Zandvoorde. Wekelijkse gezamenlijke teken- en schildersessies op dinsdagavond in 't Kasteel. Ze exposeerden regelmatig in groepsverband in 't Kasteel in Zandvoorde in mei en oktober.

Leden oa. : Ronny Aspeslagh (in voorbereiding), Mia Decoo (in voorbereiding), Anton Degrieck (in voorbereiding), Christel Devriendt (in voorbereiding), Albert Driessen (in voorbereiding), Els Manhaeve (N° 180), Willy Roosens (N° 266), Stephaan Ryckier (N° 269), Maur Sanctorum (N° 274), Marie-Jeanne Synaeve (N° 318), Rudi Willems (N° 515).

(vervolgt).

de Olifant

16 kerkstraat
oostende
apotheek | drogisterij

apthkdrgrstr

Bent u op zoek naar een professionele vertaalster of communicatie professional met een hart voor haar vak?



Passion Kommunikation

Sarah Zollmarsch (zaakvoerdster)
Toekomststraat 37
8450 Bredene
België

Vertalingen NL / FR / DE / EN – Duitse Copywriting & Editing – Communicatie – Webdesign – Project Management

Contact: 0489 788 214 // passionkommunikation@gmail.com

Purus Garnalen

Vlaamse grijze garnalen zonder bewaarmiddelen, gepeld en ongepeld

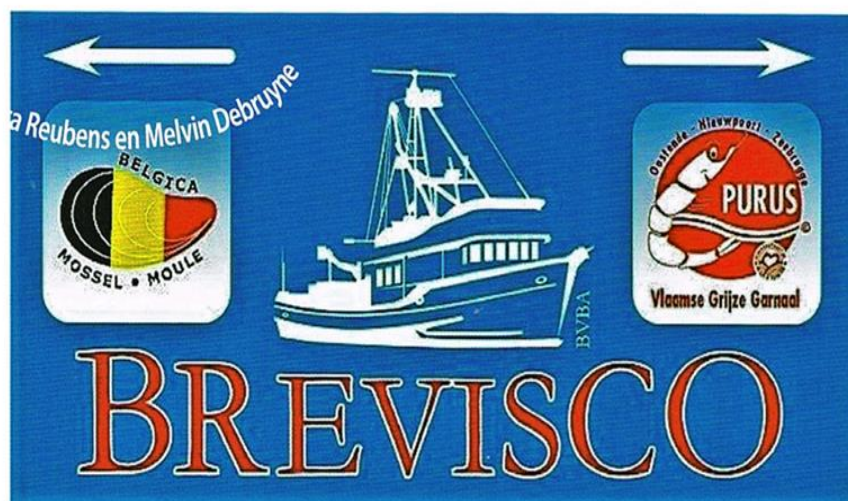
Garnaalkroketter | Belgische hangcultuurmosselen uit volle zee

Dagelijkse aanvoer van verse vis

Breviscp bvba

Vismijnlaan 19-21 Oostende

Bestellingen: Monique 059/27.67.01



Van een Hollander die Oostende in 1861 helemaal niet leuk vond

door **Freddy Hubrechtsen**.

Het is altijd heerlijk een boekenzaak met een antiquarische afdeling binnen te stappen en in de boekenrekken te struinen op zoek naar iets dat men vooraf niet echt weet wat te zoeken maar dan plots toch een ontmoeting te hebben met een ongekend pareltje.

Zo bleek een op het eerste gezicht oninteressant boekwerk bij het even doorbladeren toch verrassend de moeite waard te zijn, vooral in de richting Ostendiana.



Johannes Kneppelhout was een Hollandse schrijver (° Leiden, 08.01.1818 – + Oosterbeek 06.11.1865).

In het zesde deel van zijn “Verhalen en Schetsen op Reis II” (1) beschrijft hij zijn wedervaren te Chamonix, Vevay, Spa, Wiesbaden, Schwetzingen, Scheveningen, een zeereis van Rotterdam naar Duinkerken maar ook een verhaal met de naam “WIND”. Dit verhaal schetst zijn kortstondig (tweedaags?) verblijf te Oostende in 1861.

Hij beschrijft de stad, voor hem saai en vervelend, toch als toeristisch, kosmopolitisch met een strand en badencultuur en dat in een stad die nog gekneld zat in zijn vesting.

We kunnen dit verhaal niet HERSchrijven dus is het beter de tekst zoals de schrijver ze bracht integraal (met wat orthografische verbeteringen) weer te geven in de stijl en de geest van die tijd

WIND

(Ostende)

- Wat ga je, in 's hemelsnaam! te Oostende uitvoeren? had men ons herhaalde malen waarschuwend toegeroepen, zo dikwijls wij het voornemen tot dat uitstapje te kennen hadden gegeven.

- Kreeften eten, hadden wij, om er van af te zijn, half luimig er op laten volgen en waren, stijfhoofdig volhoudende, klokke drie te Brugge in de stoomwagen gestapt, die ons vijf kwartier later op de plaats onzer bestemming aanbracht.

Een lange, rechte, gele straat strekte zich voor ons uit. Wij volgden de stroom der met ons aankomende vreemdelingen en de menigte omnibussen en vigelantes, welke ons voorbijsnorde, en beide, voetgangers en rijtuigen, de lange, rechte, gele straat, die voor ons lag, insloegen en inreden, een straat, netjes, vervelend, voor het merendeel uit winkelhuizen samengesteld, en zoo winderig, dat wij gedurig de hand aan onze hoeden moesten houden en onze ogen, wegens het opgedreven zand, toeknippen. Eindelijk geraakten wij haar toch ten einde en klommen een dijkje op, maar – het was een kleine storm – woeien er bijna dadelijk weer van af.

Wij stonden op het kunstig aangelegde hoofd (2), en de zee lag voor ons.

Een menigte badgasten, niet al te zeer afgeschrikt, zo het scheen, door de gierende zeewind, die het met badkoetsen bezaaide strand zweepte en het Belgische Brighton zonder tussenpozen teisterde, ofwel gedwongen, teneinde lucht te scheppen, om van deze enige wandelplaats, zo stadssingels uitzondering verdienen, gebruik te maken, traden recht van ons af op en neder. Voortgestuwd door het vreselijke windgesuis, dat ons om de oren floot en het spreken even onmogelijk maakte als het horen, namen wij hun richting en ontdekten spoedig een gebouw, voor hetwelk de kern der beau-monde zich bijeen had getrokken, hetgeen ons hoop gaf op een behoorlijke schuilplaats en misschien op enig afleidend onderhoud.

Van buiten was het een koffijhuis, van binnen geleek het een restauratie, en, als men links doorliep, stond men onverhoeds in een allesbehalve fashionable, ja, buitengewoon populaire inrichting tussen de rokers en bierdrinkers in: het was het gedeelte voor de estaminet afgeschoten.

Onze schermutseling tegen de adem des winds was door een vijftienduizendste der inwoners van dat oord niet onopgemerkt gebleven, die, op de eerste plek, waar zulks doenlijk was, tegen het hoofd opklauterde, enige seinen gaf, gebaren tegen ons maakte en de lippen bewoog, waaruit wij besloten, dat hij woorden sprak, welke echter, helaas! allen wegwaaiden, en ons eindelijk, om een eind aan de verlegeheid te maken, een kaartje reikte, dat hij de homme d'affaires van A.Deroeck, C.Hageman, Joséphine Maire, Jeanne Bernard en Louise Deroeck, baigneurs en baigneuses, was die het publiek hunne en hare diensten aanboden, benevens badklederen en twee handdoeken, voor zeventig centimes. Wij gaven, om alle klankverspilling te vermijden, een afwijzend teken met de hand, waarop de man, tot onze beider vreugde, maar niet geringe verwondering, dadelijk afhield.

Onder het péristyle van het koffijhuis wemelde het van heren en dames, die Engels, Frans en Duits spraken en zich met een onbegrijpelijk genoegen in het vliegende stormpje verlustigden.

Het was na het middagmaal, allen dronken koffij; wij deden ook zo. Ten gevolge van de wind, hadden wij iets doms en dofs gekregen, dat men verwaaid noemt en dat alle veerkracht in ons had verlamd. Ach!

Geen tien minuten had ik op mijn tuinstoeltje voor mijn groene tafeltje gezeten, of de duivel fluisterde mij het vonnis in het oor: - Gij zult u vervelen! – en de overtuiging van de vis, dat zij in de fuik zit en geen uitkomst weet, streek over mij neder.

-Het is hier afschuwelijk, klaagde ik, mijn horloge raadplegende, en nog maar half zes! De eerste trein – en het was tegelijk ook de laatste – vertrekt niet voor half acht; vroeger dan zeven uur kunnen wij niet van her weg, en waar ook zouden wij heen ?

Twee uren hier gekluisterd te zitten in zo'n wind. Morgen ben ik verkouden, en, zo dit mijn lot moet zijn, ben ik bedorven en rampzalig.

-Wat hebben wij begonnen! Dacht mijn vriend. Ik voelde mij knorrig worden.

-Laat ik mij echter goed houden! Overlegde mijn reisgenoot wijselijk, en zoveel mogelijk van de zaak partij trekken. Gekken dat wij zijn! viel hij luchtig uit, van hier koffij te zitten slobberen! Weet je dan niet meer, dat wij hier gekomen zijn om kreeften te eten ?

En meteen verdween hij in huis. Maar hoeveel Engelsen er ook om ons heen krielden, niet een enkele van deze soort was op dit ogenblik te Oostende aanwezig, en slechts een enige roodrok (3), ter versiering van het buffet, onder tegen hetzelfde aan met nog andere lekkernijen als trofee geconterfeit en zich aldaar op hoogst deszelfs staart in evenwicht houdende, deed mijn teleurgestelde reisgezel, wien deze laatste strohalm ontglipte, het water aan de lippen komen. Razend, - een droge razernij, als een onweder zonder regen – greep ik de eerste beste courant, duwde mijn hoed in de ogen, trok mijn kraag hoog op en gaf, mij weerloos aan het noodlot, het windgeblaas en de onvermijdbare verkoudheid over. Dacht ik toen aan de zonderling door de natuur zelve versterkte ligging der stad, welke haar in staat stelde een beleg door te staan van vier achtereenvolgende jaren, tot zij eindelijk, in een ontzettende puinhoop verkeerd en nadat meer dat 100.000 man voor en binnen haar muren gevallen waren, aan Spinola overgaf; herinnerde ik mij de twee latere belegeringen, welke Oostendes voorspoed hadden gefnuikt; het beschieten, dat de verenigde Hollandse en Engelse vloten haar deden in 1704 en de overgave in 1745 aan Löwendal; bracht ik mij uit de geschiedenis te binnen?....

- Nog anderhalf uur! Zuchtte ik, mijn horloge weer trekkende; hoe ze doorgekomen!

Mijn gezicht betrok meer en meer.

- Een fles limonade gazeuse riep mijn vriend, om mijn gemoed te bekoelen en iets te doen te krijgen.

Ik liet hem begaan, maar de fles bevatte niet meer dan twee glazen. Eindelijk vloog ik op van mijn stoel. – Ik houd het niet langer uit, ik word hier ziek, ik sterf hier! Laat ons gaan lopen!

Wij stapten op. De wind was zo mogelijk nog heviger geworden, en terwijl wij hem in wanhoop liepen trotseren, was de enige versnapering, welke hij ons aanbood, het gezicht van de dunne, fijne beentjes der Engelse dametjes, die, haar terugfladderende rokken tegen de orkaan opboegserende, ons dapper tegemoet traden, terwijl enige vette Oostendenaressen, die in tegenovergestelde zin, alsof zij niets, dat naar de wind zweemde, gewaar werden, voortkuierden, ons haar vette kuit en opmerkenswaardige achterkwartieren, waar Aeolus (4) even vruchteloos tegenaan rammelde als weleer aartshertog Albert tegen de wallen harer vaderstad, manmoedig vertoonden. Wij ijlden het hoofd langs, vlogen links naar de zeekant, daalden een houten trap af, stonden toen op het vochtige strand, liepen naar de zee, werden in haar nabijheid al spoedig door wielen en morsige met wier begroeide plekken, waar een menigte kinderen bezig was met mosselen rapen, in ons voornemen gestuit, haalden het toen weder op van waar wij gekomen waren, kropen naar boven en stonden, helaas! veel te spoedig, voor de inrichting, onder wier gevel wij reeds een vreselijk uur hadden doorgeworsteld.

- Maar ik ga niet weer buiten zitten.

Wij trokken dus de zaal in en zett'en ons onderworpen neder voor de vermiljoenen kreeft, die ons zo nijdig deed likkebaarden. IJdele hoop! Kwalijk sluitende ramen, telkens geopende deuren, geheime tochtgaten achter in het huis, die zich verraderlijk langs het buffet openbaarden, sloten de wind geenszins buiten, en onophoudelijk was het alsof de plaagzieke luchtgeesten ons opnamen en heen en weder deden stuiven door de zaal.

Alle vier de winden

Loeien buiten langs het strand;

Vrienden uit mijn vaderland,

Binnen zult gij uw vijfden vinden!

Geen ontkomen aan de bestoker, aan de hier welkome gast! En drie kwartier lang wroken wij op onze maag, als het ware deze de verfoeide blaasbalg, door middel van allerlei likeurtjes en andere lekkernijen, welke door bakkers tot haar verderf zijn uitgedacht, het rampzalige uitstapje, dat wij de dwaasheid begaan hadden te ondernemen. Eindelijk sloeg er een klok; neen! Zou er een klok slaan: te zeven uur, het uur der uitkomst! Toen wij al reisvaardig stonden, ons gelag betaald en onze terugtocht naar het station van de spoorweg al hadden aangenomen.

Noten:

(1) Geschriften van J.Kneppelhout, zesde deel-Verhalen en Schetsen op reis II- p 59-64 uitgegeven te Leiden bij A.W. Sijthoff 1961.

(2) Hoofd: het havenhoofd (Roland Desnerck: Oostends Woordenboek: up't koptsje van 't hoofd stoan) nu meestal algemeen als staketsel genaamd waarbij in dit verhaal duidelijk het Westerstaketsel bedoeld wordt.

- (3) Roodrok of ook Engelsen in dit geval = gekookte kreeft. Ook spottende bijnaam voor Engelse militairen die tot einde 19de eeuw een rode uniformjas droegen.



Willem Kalf National Gallery London

- (4) WIKIPEDIA : Griekse mythologie: **Aeolus** was een zoon van [Poseidon](#) die door [Zeus](#) werd aangesteld als de bewaarder van de winden: [Boreas](#) de noordenwind, [Notos](#) de zuidenwind, [Euros](#) de oostenwind en [Zephyrus](#) de westenwind. Aeolus hield deze winden opgesloten in een grot en kon ze als hij dat wilde uitzenden om wind te brengen.



EVEN UW AANDACHT !!

Er werd vastgesteld in het tijdschrift van vorige maand, met name in de bijdrage “50 jaar – Werkgroep Vuurtoren”, door Maur Bentein, dat op de bladzijde 128 een zin in de tekst ontbreekt.

De tekst luidt als volgt: De inhuldiging zelf gebeurde door de toenmalige burgemeester Julien Goekint op 30 januari 1982. In een brief gericht aan het stadsbestuur heeft de werkgroep beloofd om, in ruil voor het gebruik van de grond van de stad, bij het ontbinden van de vereniging de keet aan de stad te schenken.

Er wordt ook gevraagd aan wie teksten aanlevert zich te houden aan volgende criteria: Het is een word-document. Bladindeling met een marge rondom van 2 cm; het lettertype en tekengrootte is Arial / 11.



*'t Ostends café serveert
lekkere biertjes
met een zeer
uitgebreid assortiment
Noordzee delicatessen!*

Visserskaai 29-30
Oostende
0489/ 981 331

Gesloten op maandag en dinsdag, behalve tijdens schoolvakanties

Specialiteit:
verse vis!

**... met de lekkerste frietjes
van Oostende**

Gesloten op maandag



*Thuisverpleging
Jill*

Lauwereins Jill
0495 506886

Alle mutualiteiten

VAN ONDERWIJSINSTELLING NAAR HUISVESTING: EEN NIEUWE BESTEMMING VOOR DE “SACRÉ-COEUR”

Luc François¹.



Enige tijd geleden is de afbraak begonnen van een gedeelte van de gebouwen van wat gemeenzaam de “Sacré-Coeur” werd genoemd. De schoolgebouwen zijn in private handen overgegaan en een projectontwikkelaar zal er appartementen en winkels in de plaats bouwen. Er werd aangekondigd dat de historisch waardevolle gevels bewaard zullen blijven. Bij wijze van ludieke actie konden oud-studenten “helpen” om een en ander van het interieur kapot te slaan.

Op dit stukje Zeedijk is iets meer dan een eeuw onderwijs verzorgd. In deze korte bijdrage sta ik even stil bij dit onderwijs en ook bij de diverse gebouwen die van dit complex hebben deel uitgemaakt.

HET ONDERWIJS

In het begin van de twintigste eeuw vestigden zich op deze plaats een aantal zusters van “Les Dames du Sacré-Coeur”². Deze orde was afkomstig uit Amiens. Sophie Barat (1779-1865), gekend onder de naam zuster Madeleine, had – samen met Joseph Varin - de orde opgericht begin negentiende eeuw, meteen na het Concordaat tussen Napoleon en Rome. Paus Pius XI heeft deze zuster in 1925 heilig verklaard. De doelstelling van haar orde was onderwijs te verstrekken aan meisjes van de zgn. betere standen. Doordat in Frankrijk een schoolstrijd losbrak onder invloed van de wet-Combes van 1903, die het congregaties verbod om zich nog langer met onderwijs in te laten en onder invloed van opeenvolgende, steeds strengere maatregelen opteerden heel wat religieuzen ervoor om uit te wijken naar veiliger oorden³. De Brugse bisschop Waffelaert steunde in eerste

¹ Ik heb voor deze bijdrage veel aanwijzingen en informatie gekregen van Noël Lagast, Boudewijn Meesschaert en Marc Verstraete, waarvoor dank. De (nu verdwenen) website van “De Kraal” (samengesteld door Philip Steeman en Luc Deconinck) heb ik (lang geleden) ook kunnen raadplegen. Veel interessante info is te vinden in de feestbrochure van Lagast, Noël. *De geschiedenis van 70 jaar ingenieursopleiding (1928-1998) en 35 jaar graduaatopleiding (1964-1989)*. Oostende, 1999, 56 p. Met dank aan Noël voor de bereidwilligheid waarmee hij zijn informatie en kennis deelde.

² Een kennismaking met deze orde, in: Dingens, Yves. “Een halve eeuw Franstalig onderwijs te Oostende: Het Institut des Dames du Sacré-Coeur”, in: *Ostendiana. Jaarboek van de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde – Afdeling Oostende-Kuststreek*, dl. IV, 1982, pp. 125-130.

³ François, Luc. “Een dorp en een wereld in oorlog: zuster Joachim (1867-1956) en Wereldoorlog I in Ooigem”. In: *Leiesprokkels. Jaarboek 2009-2010*, september 2010, pp. 13-46.

instantie de West-Vlaamse clerus en vooraanstaande katholieke burgers hielpen deze vluchtelingen in hun zoektocht naar een geschikt onderkomen, vaak ter beschikking gesteld door rijke weldoeners.

In het bisdom Brugge was er dan ook een grote toeloop van kloosterlingen uit Frankrijk (een 150-tal orden, meestal maar bestaande uit enkele kloosterlingen). Het was dus geen toeval dat “Les Dames du Sacré-Coeur” naar België en meer bepaald naar Oostende kwamen. De bisschop realiseerde zich snel dat de grote toevloed van Franse kloosterlingen een bedreiging kon vormen voor het voortbestaan van de eigen onderwijsorden. Hij sprak dan ook snel van “la peste noire” en verplichtte de nieuwkomers ervoor te zorgen voor hun eigen onderhoud in te staan.

“Les Dames du Sacré-Coeur” startten dan ook meteen met een school voor “pensionnaires”, die er zes jaar Franstalig onderwijs konden volgen. In de drie lagere jaren bestond het pakket verplichte vakken uit godsdienst, moraal, Frans (taal en literatuur), geschiedenis, aardrijkskunde en kunstgeschiedenis. Nederlands en Engels waren er ook een onderdeel van. Wiskunde, algebra, driehoeksmeting en wetenschappen konden worden vervangen door andere vakken voor wie voor een huishoudopleiding (en dan stonden snit en naad, strijken, koken en bakken op het programma) of een artistieke opleiding (met vakken als weven, industrieel tekenen, toegepaste kunsten en boekbinden) opteerde. De “pensionnaires” konden ook cursussen van het Rode Kruis volgen met het oog op het behalen van het diploma van helpster of assistent-ambulancierster.

In het hoger middelbaar werd hetzelfde programma gevolgd als in andere scholen. Nederlands (steenvast “flamand” genoemd) werd in het vierde jaar als tweede taal aangeleerd gedurende 5 uur per week. In de jaren vijf en zes was dit nog vier uur, aangevuld met drie uur Engels. Er werd veel aandacht besteed aan de “culture physique”. De volgende mogelijkheden werden aan de leerlingen aangeboden: turnen, dans, tennis, basketbal, volleybal, zwemmen (in de Thermen en tijdens de zomer in zee), wandelen en spelen op het strand.

De veranderingen in de samenlevingen leidden ertoe dat deze middelbare school de deuren sloot en dat de congregatie het gehele complex op 27 november 1954 verkocht aan de vzw “Hoger Streven”. De school zou voortaan voor hoger technisch onderwijs worden gebruikt.

Na de eerste wereldoorlog nam het aantal tewerkgestelden in de industrie (ten nadele van de landbouw) verder toe – een tendens die in het laatste kwart van de negentiende eeuw was ingezet als gevolg van de tweede industriële revolutie. Technisch onderwijs werd dan ook voortdurend belangrijker. Vanaf het midden van de jaren twintig kon – aansluitend op de “vakschool” - een supplementair jaar bouwkundig en technisch tekenen (1925-1926) en technische scheikunde (1926-1927) worden gevolgd. Vanaf 1928 ging formeel het hoger technisch onderwijs van start, aangeboden in de Stuiverstraat, waar ook de “vakschool” was gevestigd. De eerste technische ingenieurs verwierven hun diploma in het begin van de jaren dertig. Kort daarop (1933) werden de graad, het diploma en de beschermde titel van “technisch ingenieur” bij wet bepaald.

De verhuis vanuit de Stuiverstraat naar de gebouwen op de Zeedijk – nadat “Les Dames du Sacré-Coeur” hun onderwijsactiviteiten staakten – gebeurde stapsgewijze: in 1956 trokken de studenten naar hun “peda” op de Zeedijk en vanaf 1956-1957 was het geheel op de Zeedijk gehuisvest. In 1963 werd de band tussen VTI en HTI definitief losgekoppeld. Op 6 mei 1956 werden de gebouwen door de Brugse bisschop ingewijd.

Een grote hervorming voltrok zich in 1977-1978. Voortaan werden de opleidingen tot technisch ingenieur in de “Katholieke Industriële Hogeschool West-Vlaanderen” ondergebracht en – weliswaar in hetzelfde gebouw – de opleidingen tot graduate in het “Hoger Technisch Instituut”.

De vele veranderingen in het hoger onderwijs leidden ertoe dat het geheel door de vzw “Hoger Streven” in 2003 overgedragen werd aan de vzw “Streven”. Beide instellingen werden in 1995 (op basis van het hogescholendecreet van 13 juli 1994 dat ertoe leidde dat de 162 hogescholen tot 29 grotere gehelen fuseerden) onderdeel van de Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende (KHBO) die ook nog het HTI-Brugge, de Sint-Andreasnormaalschool Brugge en het Sint-Jansinstituut voor Verpleegkunde Brugge omvatte. In 2002 trad de KHBO toe tot de Associatie KULeuven. In 2012 ging men nog een stap verder en smolten KATHO (uit zuidelijk West-Vlaanderen) en KHBO samen tot de Vives-hogeschool. Nog wat later werden de twee-cycli opleidingen aan de universiteit overgedragen en verhuisden quasi alle opleidingen naar Brugge.

Opnieuw kwamen de gebouwen vrij en nu werd voor een totaal andere bestemming geopteerd.

DE GEBOUWEN



Les Dames du Sacré-Coeur” vestigden zich in de hoekvilla, waarvan koning Leopold II in 1898 tot de eerstesteenlegging was overgegaan. De gevel staat schuin tegenover de Zeedijk en zijstraat, die nu de 17 Oktoberstraat heet, maar toen nog de Hotelstraat was⁴. Architect was de befaamde Antoine Dujardin, zowat de huisarchitect van Louis Delbouille, die o.m. instond voor de verkaveling van de gronden die vrijgekomen waren door de afbraak van de vestingen van Oostende⁵. De bouw van deze villa kaderde in het zogenoemd project-North (23 hectare), één van de initiatieven om Oostende te moderniseren en uit te breiden. Leopold II was zowat de spilfiguur in die ombouw van Oostende tot zomerhoofdstad van zijn koninkrijk. Het project-North was het centrale initiatief in de westelijke uitbreiding – met een aaneengroeien van Oostende en Mariakerke (snel met elkaar verbonden met de elektrische tram)⁶ tot gevolg.

Het hoekgebouw was dus nog nagelnieuw toen het in de handen kwam van “Les Dames du Sacré-Coeur”. Het gebouw bleef een rol vervullen in de opeenvolgende onderwijsactiviteiten van de twintigste en het begin van de eenentwintigste eeuw. Een grondige restauratie was afgewerkt in 1986, nadat de villa een aantal jaar in de steigers had gestaan.

⁴ Deze eerste steen bevindt zich nog steeds in de kelder van het gebouw.

⁵ Constandt, Marc. Delbouille en Dujardin, twee pioniers van het Oostends toerisme. Brugge, Van de Wiele, 1981, 61 p. (Bijdragen tot de West-Vlaamse Geschiedenis, I).

⁶ Vancraeynest, Raymond. De tram maakte de kust. Geschiedenis van de kusttram 1885-1985. Oostende, Eigen beheer, 1985, 231 p.; De Kusttram. Een veelzijdige kijk op de ontwikkeling van de Belgische kust. Tielt, Lannoo en Oostende, De Lijn, 2010, 207 p.



Vrijwel onmiddellijk (1903) na hun aankomst startten de zusters met de bouw van een aanpalende kapel – in neogotische stijl met heel wat houtsnijwerk – in de toenmalige Hotelstraat. In het verlengde van het kapelgebouw was nog een ander stuk bijgebouwd: het vormde de hoek van de Hotelstraat en de Koninklijke Baan. Door de studenten werd het al snel tot “Siberië” gedoopt, omwille van de lage temperaturen die er in de wintermaanden maar werden bereikt. De binnenkoer werd van de buitenwereld afgesloten door een lange blinde muur langs de Koninklijke Baan. De ingang via deze muur was langs de binnenzijde overkapt. Deze poort werd in 1958 vervangen door een hekken: een eerste opening naar de wereld! In 1968 werd de muur gesloopt en werd de binnentuin (al kleiner geworden door de oprichting van gebouw A) een parking. Tegenover deze blinde muur – aan de overkant van de Koninklijke Baan – stond tot 1965 het hotel “Buckingham Palace”. Min of meer op deze plaats werd vanaf 1985-1986 het gebouw D in gebruik genomen. Ook deze zijde van de straat kreeg toen een heel ander uitzicht. Ook gebouw D wordt nu afgebroken.



Het kapelgebouw en Siberië werden in de jaren zeventig afgebroken. Diverse voorwerpen uit de kapel werden als versiering en opsmuk geplaatst in andere gedeelten van het complex. Het kapelgebouw en het aanpalende gebouw werden als gebouw C vanaf 1978-1979 de peda voor 150 studenten. Dit gebouw gaat nu volledig tegen de vlakte. Het orgel van de kapel werd door restaurateur Loncke uit Kortemark onder handen genomen en in 1980 - na de restauratie dus – in gebruik genomen in de kerk van Sint-Franciscus.



Reeds in 1907 werd een aanvang genomen met de oprichting van het grote gebouw op de Zeedijk (later: "De Kraal"). Het werd in 1908 in gebruik genomen. Ook dit gebouw werd in de jaren tachtig van de twintigste eeuw gerestaureerd, terwijl het interieur tien jaar later grondig werd aangepakt. In de tijd van "Les Dames du Sacré-Cœur" waren boven de lange galerij op het gelijkvloers de kamers van de "pensionnaires" ingericht. De kamers op de eerste verdieping waren veel luxueuzer dan deze op de derde (hoogste) verdieping.

Ook binnen de "betere" stand waren er dus nog vrij grote verschillen! De luxe-kamers hadden o.a. een eigen salon, naast een weelderig meubilair. De galerij op de gelijkvloers deed dienst als eetzaal. De "pensionnaires" werden in het oog gehouden door een groot Heilig Hartbeeld. Later werd er aan de korte zijde, kant Mariakerke, een podium gebouwd. Zeker tot 1970 werden de ingenieursstudenten aan tafel bediend en was hen een vaste plaats toegewezen. In de voorbije decennia werd deze vleugel als "De Kraal" voor de studenten heringericht. Van dit gebouw zal de gevel bewaard blijven. In 1957 werd gebouw A aan de binnenzijde van het hoofdgebouw aangebouwd. Men kan dit niet alleen zien aan de stijl, maar ook aan het feit dat het iets lager is dan het hoofdgebouw.



De binnenkoer was als tuin ingericht, omgeven door een kruisweg. Deze tuin en aanpalend tennisveld was klaar in 1908. Van 1930 tot 1970 hield ook daar een Heilig Hartbeeld een oogje in het zeil. Vanop deze binnenkoer bekijkt men de centrale vleugel (gebouw A), met als blikvanger het beeld "De Zaaier" (Jo Maes, 1957). In 1961 werd gebouw B (kant Luikstraat) opgericht. Op de gevel ervan trekt een gepolychromeerde keramiek (Jo Maes, 1961) de aandacht⁷. In 1985 werd gebouw B volledig gerenoveerd.

⁷ Voor een situering van de persoon en het werk van Jo Maes: Beirens, Dirk. "Hommage Jo Maes - leven en werk", in: Gidsenblad 'Lange Nelle' Oostende, XXVII, 2015, 1 pp. 10-21; 2, pp. 48-54.

Het gebouw A met als blikvanger het beeld “De Zaaier” (Jo Maes, 1957). ↓



Het gebouw B met een gepolychromeerde keramiek (Jo Maes, 1966). ↓



Naast de hoekvilla, maar volledig op de Zeedijk, staat de zgn. “villa Dujardin”. Ook deze villa was een creatie van architect Antoine Dujardin in 1899. Dit Art Nouveau huis was tot 1968 in private handen. “Hoger Streven” kon het in dat jaar kopen van de familie Lejeune en het in de school integreren. Het werd eveneens in de jaren tachtig gerestaureerd. De glazuren tegels op de gevel werden toen vernieuwd: het zijn identieke kopieën van de originelen die door weer en wind verweerd waren, maar die nog bewaard zijn gebleven. Ook deze gevel, net zoals die van de villa tussen de “villa Dujardin” en “De Kraal” zal bewaard blijven. Bij de restauratie van het interieur van de “villa Dujardin” (wellicht in de jaren negentig) werden in het salon delen van de ornamenten van de afgebroken kapel geïntegreerd.

Het is duidelijk dat omvorming van de gebouwen van de “Sacré-Coeur” tot het project “Troon 17” nog maar eens het uitzicht van dit stukje Oostende zal veranderen.



Taverne
De Zeegeuzen

Uit sympathie

Kapucijnenstraat 39
8400 Oostende

0496 / 93 73 09

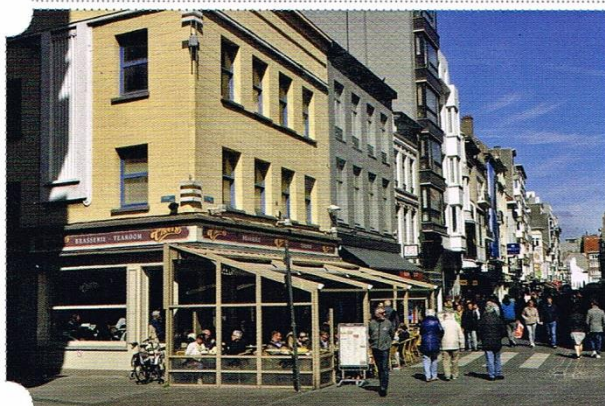
Boekhandel 'New Corman'

Uit sympathie

Witte nonnenstraat 38
8400 Oostende

059 / 70 27 24

welcome@cormanoostende.be



Brasserie Tea-Room

CHEERS

Adolf Buylstraat 53 8400 Oostende 059 51 32 32
Lekkere snacks - biertjes - wijntjes - koffie
vriendelijke bediening in gezellig interieur of op terras

elkde dag open

**MOOI
DRUKWERK
WERKT!**

Drukkerij : Brugsesteenweg 103 • 8420 De Haan - Wenduine
Op afspraak : Populierenlaan 76 • 8450 Bredene
Tel. 050 42 58 48 • info@drukdeleu.be • www.drukdeleu.be

FAMILIE-
VERENIGINGS-
PUBLICITEITS-
HANDELS-
DRUKWERK



REILEN EN ZEILEN VAN EEN OOSTENDSE ZAKENMAN:

ROMAIN DE PUYDT (1905 – 1986)

door **René Vanwalleghem**.

VOORWOORD:

Romain De Puydt liet bij zijn overlijden een klein archief na. Het bestaat uit kaften en mappen met persoonlijke documenten, foto's, losse nota's, enz. Deze zijn nu in het bezit van zijn schoondochter, mevrouw Mady Baeckelandt. Onderstaande tekst is dan ook een distillaat van onze bron: '*De Puydts persoonlijke geschriften*'.

Hij was bezig met "Mijn Boek", lees: zijn mémoires. Burgemeester Goekint had al een voorwoord geschreven. In de eerste helft – tot na de tweede wereldoorlog – vonden we een duidelijke chronologische ordening en waren zijn geschriften vaak gestaafd met verkleinde fotokopies en foto's. De tweede helft daarentegen – wat Oostende betreft de meest belangrijke – vertoont echter een chaotische structuur. Veel mappen zijn leeg of hebben een inhoud niet in overeenstemming met de titel, foto's die moeilijk kunnen geplaatst worden in tijd en ruimte, onderwerpen die elkaar overlappen. Deze periode kunnen we moeilijk chronologisch weergeven. We pogen dan ook de belangrijkste thema's afzonderlijk te behandelen.

VOORoudERS EN KINDERJAREN (1905-1914)

Grootvader Julien De Puydt was een echte Bruggeling die door zijn imposante verschijning met Leopold II-baard een veel gevraagd model was in de Brugse kunstacademie. Grootmoeder Josephine Van Zijpe was een ervaren kantklosster. Hun zoon Charles De Puydt leerde de drukkersstiel.

Daar het economisch niet zo schitterend ging in Brugge besloot Charles naar Oostende te verhuizen om er werk te vinden. Daar leerde hij Anna kennen, dochter van scheepsbouwer Franciscus Borrey. Na hun huwelijk vestigden ze zich bij de ouders in de Stockholmstraat dicht bij de scheepswerf. Hun tante Maria was gehuwd met Charles Valcke. Omdat de ijzerwinkel in de Kapellestraat aan het uitbreiden was werd Charles De Puydt er magazijnier. Bovendien was hij ook machinist in de schouwburg.

Het gezin De Puydt-Borrey werd groter: eerst kwam Maria, dan Aline en tenslotte Romain ('22 november 1905). Romain ging naar de kleuterschool in de Witte Nonnenstraat, nadien naar de niet-betalende lagere school in de Amsterdamstraat. Een deel van zijn vriendjes ging echter naar de Albertschool. Na veel aandringen mocht Romain er ook naartoe maar dit was een extra financiële inspanning voor de ouders.

WERELDOORLOG I EN DE EERSTE BAANTJES (1914-1925)

Oorlogen zijn trieste tijden, maar voor een kind kan het zowel ellende als avontuur betekenen. De Duitsers eisten de Albertschool op en de leerlingen verhuisden naar de 'Cercle Cecilia' op het Wapenplein. Nadien naar de schuttersgilde 'Sint Sebastiaan'.

De kleine Romain maakte van iedere gelegenheid gebruik om iets bij te verdienen. Blijkbaar zat het zakendoen in zijn genen. Vader De Puydt was een liefhebber van de boldersport. Romain stond achteraan de baan om de spelers op de hoogte te brengen van de gesmeten punten. Tegen een kleine vergoeding natuurlijk.

Vader en zoon gingen de boer op om eieren en boter te kopen die ze doorverkochten aan zuivelwinkel Piessens in de Weststraat. Romain had echter nog enkele "persoonlijke" klantjes. Ook bij kleermakers kochten ze garen die ze aan de man brachten in naaiwinkels. Een andere bron van inkomsten was nogal opmerkelijk. Ondertussen waren ze verhuisd naar de Madridstraat en hun woning stond recht tegenover de Kleine Weststraat, in die tijd nog Kortestraat.

Deze straat was beroemd en berucht voor de “meisjes van plezier”. Het was de dames verboden hun diensten aan te bieden op straat, iets waaraan ze zich niet hielden. Daarom hadden ze een “uitkijk” nodig. De verwittiging “la police est là” bracht de kleine Romain 25 centimes op !

Na de oorlog leerde hij van Mevrouw Reynaert, weduwe van de dokter, “deftige” manieren. Na de wilde oorlogsjaren was dit zeker nodig! Hij moest terug naar school en zijn bijverdiensten beperkten zich tot de vakanties. In de zomermaanden deed hij boodschappen voor bakker Beke. De brave man gaf hem een paar extra broodjes mee om onderweg op te eten, maar die vonden hun weg naar enkele “particulieren”.

De Puydt voltooide zijn studies aan het atheneum en vond een betrekking als bureaujongen bij de firma Valcke. Voor een ondernemend brein was dit echter een saaie bedoening en hij keek uit naar iets anders. Hij kwam terecht bij het expeditiebedrijf De Ridder. Daar verzond hij “cartouches” van de wapenhandel Ganelli naar Kongo, bont van de firma Coppin en manden witgoed van het Kursaal naar Brussel om gewassen te worden. Door zijn regelmatige contacten met het spoorwegpersoneel konden er nu en dan wel een paar kilootjes “gezeurd” worden!

De rusteloze De Puydt bleef niet op zijn stoel zitten: hij volgde een cursus mechanica in de Katholieke Vakschool, behaalde het brevet van ambulancier en slaagde in het examen van treinwachter.

Daar hij door zijn functie in de expeditie regelmatig in contact kwam met de douane, kwam hij ook op de hoogte van de openbare verkoop van aangeslagen goederen. Zo kocht hij een dozijn fietsen en verkocht ze door met een mooie winst. Maar hij ondervond aan den lijve dat alles niet vanzelf gaat en men er soms zeer veel moet voor doen.

Een jongen in de fleur van zijn leven! Eén van zijn pleisterplaatsen was het Laiterietje. Daar leerde hij het Gentse meisje Adèle Van Loon kennen. In 1923 werden ze verloofd.

Dit was het einde maar ook het begin van een nieuw hoofdstuk in De Puydts leven.

LEGERDIENST EN BEGIN LOOPBAAN (1926-1939)

In 1925 wordt Romain opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Zijn vroegere opleidingen brachten nu hun vruchten op: hij werd aangesteld als chauffeur-ambulancier. Een ernstig treinongeval was er de oorzaak van dat hij plots moest meehelpen in de operatiezaal.

Dit verschafte hem speciale gunsten wat betreft verblijf en voeding.

In die tijd diende iedere soldaat zijn gerief mee te brengen van thuis. Onnodig te zeggen dat De Puydt hierop inspeelde: hij had steeds tabak, schoen blink, enz. in voorraad. Dat was wel niet volgens de regels, maar de sergeant “kwam niets tekort” en kneep zijn oogjes dicht.

Hoewel Romain zijn legerdienst niet met tegenzin had gedaan, was hij toch blij zijn uniform in de kast te kunnen hangen: het leger bood hem niet genoeg armslag!

Nu begon hij als bediende op de exportafdeling van de firma John P. Best in Gent. Dit was een groot bedrijf dat scheepsverbindingen onderhield met Manchester, Liverpool en Belfast. Na enkele maanden brak er brand uit in de opslagplaatsen 32 en 34 op de Gentse kade. Een groot deel van de opgeslagen conserven werd gered, maar toch werd de ganse partij als verloren beschouwd. De Puydt kocht voor een prikje alles op en via zijn kennissen geraakte hij zijn erwten en wortelen kwijt aan het Oostendse hotelwezen.

Via zijn verloofde Adèle Van Loon kwam hij in contact met haar schoonbroer Georges Huyghe. Die was vertegenwoordiger van de AA (Automobile Association) en de Southern Railways Company in België. De ferrydiensten stonden nog in hun kinderschoenen en Huyghe was verantwoordelijk voor de verscheping van wagens naar Dover. Er konden maar vijf wagens per overvaart meegenomen worden waarvoor het volledige achterdek moest ontruimd worden. Door het toenemend toerisme zocht de AA mensen die wilden helpen bij het laden en lossen van de wagens.

Eerst begon De Puydt alleen 's zondags te helpen. Bij de douane diende er een hoop papieren in orde gesteld te worden maar dit was voor de meeste Engelsen onbegonnen werk. Romain bood zijn diensten aan!

Daar de mailboten nog op stoom voerden moest de benzinetank uit de wagens geleege worden. Een lekkende tank kon een ramp veroorzaken! In het begin werden de wagens per kraan op het dek geplaatst, maar nadien had men een primitief systeem ontwikkeld waardoor men rechtstreeks op het schip kon rijden. Dit vergde echter veel gemanooeuvreer in een krappe ruimte.

De wagens die De Puydt op het dek plaatste hebben nooit een schrammetje opgelopen.

Meestal waren het Rolls Royces en Bentleys van zeer rijkelui en de beloning was van dezelfde orde. Heel dat systeem nam veel tijd in beslag. De passagiers dienden enkele uren op de kade te wachten. De Puydt dokterde een oplossing uit: daar het rijke mensen waren konden ze naar een hotel gaan waarna hun wagen gewassen en van benzine voorzien aan de deur werd afgeleverd. De meesten kozen voor dit laatste. De Puydt wist de weg en regelde alles!

Toen schoonbroer Huyghe voorstelde om fulltime te komen werken aarzelde hij niet. Hij werd "port-representative" van de AA en de RAC (Royal Automobile Club) en verantwoordelijk voor alle verscheepte wagens.

De ferrydiensten breidden in snel tempo uit en De Puydt had de job van zijn leven gevonden: hij kwam in contact met vele mensen en kon zijn organisatietalent ten volle gebruiken.

In 1927 was zijn financiële toestand er zo op vooruit gegaan dat hij in staat was in het huwelijk te treden. Hij had genoten van zijn jong leven. Hij was lid van talrijke verenigingen, hij had zelfs al Parijs bezocht (de Moulin Rouge !) en had al deelgenomen aan het Bal du Rat Mort.

Maar nu werd het ernst!

Het jonge koppel woonde eerst in de Zuidstraat, nadien in de Peter Benoitstraat. Daar het gezin ging uitbreiden verhuisden ze weer naar de Zuidstraat in een andere woning. Daar werd zoon Robert geboren. De Puydt kocht zijn eerste huis op het Sint Petrus en Paulusplein en daar zag dochter Monique het levenslicht.

Wegens belastingredenen verhuisde het gezin naar Gistel in een huurhuis dat ze alleen in het weekend betrokken. Daar werd hij commandant van de luchtbescherming en via de burgemeester kwam hij in contact met Gouverneur Baels. In opdracht van de gouverneur vertoonde De Puydt in verschillende steden de film "De vier Koningen" die het leven van de vier eerste vorsten toelichtte. Deze film werd nog gebruikt door de BRT in een documentaire over de Belgische dynastie.

Het gezin De Puydt was gesticht en verkeerde in goeden doen. Het einde van de dertiger jaren naderde en daarmee ook het einde van de vrede !

WERELDOORLOG II EN DE BEVRIJDING (1939-1946)

Toen de oorlog uitbrak bevond de familie zich in Gistel. De Puydt was te weten gekomen dat de goudvoorraad van de Nationale Bank daar werd gedeponneerd. Dit was voor hem het sein om te vertrekken. Enkele dagen nadien werden ze gebombardeerd in het bos van Abbéville. Het was zinloos verder te trekken want de vijand kwam vlugger vooruit dan het gezin. Daarom hielden ze halt in Crécy en Ponthieu.

In zijn functie van voorzitter van het Rode Kruis, afdeling Gistel, werd De Puydt aangesteld als hoofd van een comité dat tot doel had Belgische vluchtelingen op te vangen en onderdak te verschaffen. Nadat de wapenstilstand was getekend nam de vloed van vluchtelingen af en men begon plannen te maken om terug te keren naar Oostende.

In juni kregen ze van de Duitse bevelhebber de toelating om weer naar huis te gaan. Daar werd hij onmiddellijk opgepakt als "Engelse spion". Iemand had de Duitsers ingelicht dat De Puydt werkte voor de AA en de RAC en eerste zou zijn om als vreemdeling opgenomen te worden in het Engelse leger.

Hij werd ontboden op de Kommandatuur in Hotel du Parc. De man die als tolk fungeert, een exportier van hotel Terminus, was vroeger geholpen geworden door De Puydt en vertaalt in zijn voordeel. Romain kwam op vrije voeten maar zijn identiteitskaart werd ongeldig verklaard en hij diende Oostende te verlaten. De familie verhuisde naar Brussel.

Niettegenstaande dat het hem verboden was kwam De Puydt toch regelmatig naar Oostende. Hij zat zonder werk en zijn relaties die hem konden helpen zaten in de kuststad.

Hij ging eens polsen bij de glashandel Wouters. Daar hoorde hij dat glas bijna niet meer te bekomen was. Per toeval spreekt hij een chauffeur aan van de firma Verhelle uit Ichtegem. Deze wil rijden voor 5 BEF per kilometer. De Puydt neemt hem in dienst voor 5000 kilometer. Hij wil glas halen te Houdengoeignies bij La Louvière. De pientere De Puydt laat eerst de vrachtwagen volladen met aardappelen van een bevriende boer. In Houdengoeignies komen ze aan en dienen aan te sluiten bij een lange rij wachtende camions. Als De Puydt aan de voorman vertelt dat hij wel een paar honderd kilo aardappelen kan missen is het onmiddellijk van "laisser passer les réfugiés d'Ostende". Zo zorgt hij voor de glasbevoorrading van Oostende.

Ondertussen had hij in Aalst 10 ton malt kunnen kopen. Deze gekiemde graan verving koffie en De

Puydts schoonbroer bracht die geleidelijk op de markt in zakjes van een halve kilogram. De zaken gingen zo goed dat men uitkeek naar een tweede vrachtwagen. De firma Claeyns in Zedelgem zorgde daarvoor. Tenslotte reden ze zelfs naar Nederland en Luxemburg.

De Puydt had nog altijd een ongeldige identiteitskaart en bij een controle liep hij tegen de lamp.

Hoe dat opgelost werd wordt nergens vermeld, maar ineens was hij weer in het bezit van een geldig paspoort. Dikwijls vervoerden ze vrachten met ongeldige of zelfs zonder documenten. Een ongelukje met een Duitse wagen maakte een einde aan zijn vervoersactiviteiten.

Claeyns laat hem echter niet in de steek. Hij neemt De Puydt in dienst om Bernard-Motoren en Kneidt-Cricks te verkopen. De zaken lopen zo voortreffelijk dat Claeyns besluit om zelf cricks te fabriceren. De kwaliteit is er echter niet en de zaak loopt faliekant af.

Door de schaarse benzine reden de auto's op kolengas die een speciale gasgenerator vereisten, de zogenaamde "gazogenes". Die werden geproduceerd door firma's uit Wallonië en De Puydt wordt alleenvertegenwoordiger in Vlaanderen. De maatschappij Cobechar stond in voor de distributie van kolen en Romain was de enige Vlaamse administrateur.

Alhoewel hij een goed inkomen had was De Puydt steeds op uitkijk naar één of ander winstgevend zaakje. Hij reed met een wagen op benzine maar die toch het uitzicht had van een auto op kolen. De kolentank was een ideale plaats om smokkelwaar te verbergen!

Het einde van de oorlog naderde maar De Puydt kreeg een aanval van paratyfus en werd opgenomen in het Elizabethziekenhuis in Brussel. Daar hij in volledige isolatie lag werd zijn kamer weldra een ontmoetingsplaats voor de Witte Brigade. Zo kon hij delen in de geestdrift voor de naderende bevrijding.

Kort na de oorlog werd De Puydt benaderd door Kolonel Leon Smith, hoofd van de NAAFI (Navy, Army and Airforces Institute) dat instond voor de bevoorrading van de Engelse troepen. Hij kreeg de opdracht zoveel mogelijk vrachtwagens op te eisen teneinde de transporten van de NAAFI te verzekeren. De Puydt zorgde voor 100 camions en vestigde zijn bureau in het Eeuwfeestpaleis.

Voor iedere wagen kreeg hij 5,5% commissieloon.

Naast de gewone vrachten werden er ook wel eens "speciale" opdrachten uitgevoerd. Zo moest er eens champagne opgehaald worden in Epernay. Iedere chauffeur kreeg twee flessen voor eigen gebruik. De Puydt kreeg het bezoek van twee Engelse inspecteurs die hem meedeelden dat een ganse lading champagne verdwenen was. De wagen en de kisten werden teruggevonden, maar de champagne was vervangen door bakstenen. De chauffeur had niet aan de verleiding weerstaan zelf een handeltje op te starten.

Ondertussen rukten de geallieerden verder op. Een nieuwe opdracht voor De Puydt: de opruiming van Malmédy en Rocherat. Het verzamelen van rollend materieel en arbeiders was geen probleem, want ze waren er zeker van goed betaald te worden. Romain was zo slim zijn arbeiders koffie en boter mee te geven. Ze kregen dan gemakkelijk logement bij de plaatselijke bevolking. Nadien hielp hij ook nog bij de opruiming van Rotterdam en Den Haag.

De Puydt was er zich van bewust dat dit allemaal maar tijdelijke jobs waren. Daarom opende hij in Oostende weer een kantoor van de AA en de RAC en stelde daar een oud-medewerker aan. Hijzelf pendelde tussen Oostende, Brussel en Rotterdam. Hij had van de Engelsen een speciale toelating gekregen om in Duitsland rond te reizen en kon zo een veelbelovend contract afsluiten met het Zwitserse leger.

De oorlog was voorbij. Dankzij de NAAFI had De Puydt veel ervaring opgedaan en een serieuze financiële basis verworven. Hij kon zijn carrière verder uitbouwen!

VEELZIJDIG ZAKENMAN EN TOERISTISCH AMBASSADEUR (1947-1986)

Alles opnoemen waarbij De Puydt betrokken was is bijna onmogelijk. Hij was in dienst van de Regie voor Maritiem Transport (het vroegere Zeewezen), hij vervulde missies voor de Sealink, de British Tourist association, British Rail, de NMBS, enz. Hij is mede-promotor van het Salon voor Toerisme, het Zeevaartsalon, de schijnlandingsoperatie op het strand in 1951, verschillende handelsbeurzen. Zijn activiteiten zijn talloos.

Daarnaast zetelt hij in het bestuur van verscheidene verenigingen en oefent hij functies uit in meerdere organisaties.

ERE-WERKRECHTER: de werkrechtshouders werden samengesteld uit mannen met veel ervaring uit de praktijk, hadden de taak bij te dragen tot een objectieve en serene sociale rechtspraak. De behandeling van sociale geschillen werd echter niet alleen aan de werkrechtshouders toevertrouwd maar ook aan diverse administratieve rechtsprekende commissies. Om aan de steeds ingewikkelder sociale wetten te voldoen werden in 1967 de werkrechtshouders afgeschaft en vervangen door arbeidsgerechten. In december 1971 wordt in een brief van minister Louis Major aan De Puydt de machtiging verleend om de titel te dragen van ere-werkrechter.

ONDERVOORZITTER VAN DE KAMER VAN HANDEL EN NIJVERHEID, ARRONDISSEMENT OOSTENDE: in 1978 wordt de 175ste verjaardag van de Kamer gevierd in het auditorium van het Casino-Kursaal. Zijne Majesteit Koning Boudewijn vereert de academische zitting met zijn aanwezigheid. Meerdere sprekers komen op het podium, o.a. Eerste Minister Tindemans en Burgemeester Piers. Er is een optreden van het Conservatorium Koor en een tentoonstelling van scheepsmodellen. Andere activiteiten onderstrepen hoe “actief” het arrondissement Oostende wel is. Natuurlijk is er een receptie en een feestmaal in de ambassadeurszaal en er is gelegenheid tot dansen. Nadien krijgt voorzitter de la Kethulle de Ryhove een brief van E. Evers, voorzitter van de Nationale Federatie. Hij wordt gefeliciteerd voor het uitzonderlijk welslagen van de manifestatie. De nationale voorzitter drukt zijn bewondering uit voor “de ziel van het Inrichtend Comité, namelijk Romain De Puydt, die een topprestatie heeft neergezet”.

CERCLE CECILIA EN BAL DU RAT MORT: de liefdadigheidsvereniging “Cercle” heeft tal van prominente figuren als “ridder”. De Puydt wordt aanvaard als lid op 25 oktober 1964. In januari 1968 wenst een administrateur zijn ambt niet meer te hernieuwen en De Puydt richt zijn kandidatuur tot voorzitter Quaghebeur: *“à la condition, bien entendu, qu’elle ne s’oppose pas à celle d’un élément plus jeune, plus méritaire et plus dynamique que moi-même”*.

Het “Bal du Rat Mort”, ooit gesticht door enkele van de Oostendse “fine-fleur” wordt na de oorlog nieuw leven ingeblazen door de “Cercle”. Als twintiger had De Puydt zijn eerste bal meegemaakt als de demon Mephisto. Kon hij dan reeds vermoeden dat hij ooit met grootkruis en epitoga zou figureren tussen de leden van de Hoge Raad van de Confrérie?

VICE-GOEVERNEUR VAN DE ORDE VAN DE OOSTENDSE COMPAGNIE: deze business club, gepatroneerd door de Oostendse Kamer voor Handel en Nijverheid, was een sociaal trefpunt waar een select aantal leden aan hun bijeenkomsten stijl konden geven. Op 18 december 1979 beslisten de stichtende beheerders de taken te verdelen en Romain De Puydt kreeg de graad van vicegouverneur toegewezen. Hij was ook penningmeester van de vereniging. Eén van de doelstellingen van de Orde was het promoveren van Oostende op commercieel en cultureel niveau. De Puydt was er de geschikte man voor !

PROPAGANDA VISVERBRUIK: De Puydt was ere-directeur/beheerder van de dienst visverbruik. Door zijn toedoen werden visrestaurants geopend tijdens het Autosalon in Brussel (januari 1952), de Internationale Jaarbeurs (April-Mei 1952), het Voedingssalon (oktober 1952). Visschotels werden er ter consumptie aangeboden, er waren kookdemonstraties, gratis proeverijtjes, tentoonstelling van conserven, gezouten en gerookte vis, verkoop van verse garnalen, ...

Zijn grootste troef was echter de P.P.P. (Parade Propagande Poisson). Op rondvarende Flandria boten werden er propaganda tenten opgesteld waarin films over vis en visserij werden vertoond. Nadien ging het scherm omhoog en kwam er een modelkeuken tevoorschijn waarin visgerechten werden bereid. Deze boten deden 22 (24?) gemeenten aan in 4 provincies.

INRICHTER VAN REIZEN: Romain De Puydt richtte diverse reizen in voor de Skal clubs (zie hieronder), de Handelskamer, de Cercle Cecilia,... die allemaal veel succes kenden.

In 1982 volgt De Puydt die geplaagd wordt door reuma een behandeling in het Thermaal Centrum van Budapest. Daar zijn zwavelhoudende warmwaterbronnen bekend voor hun therapeutische

eigenschappen. Hij paart de medische behandeling aan het aangename. Blijkbaar is hij zeer tevreden over het resultaat. Prompt richt hij drieweekse reizen in naar het kuuroord met verblijf in het vijfsterrenhotel Margitsziget en veel "sightseeing". De deelnemers zijn opgetogen. Wie geïnteresseerd is kan zich wenden tot Depuydts "Reumaba Services".

Zelf reist hij de halve wereld rond, met echtgenote of in gezelschap. Hij bezoekt nagenoeg alle Europese landen, maar gaat ook naar verre bestemmingen als Senegal en de Ivoorkust. Ook cruises trokken hem aan, o.a. de Caraïben en de eilanden in de Middellandse Zee. Hij is passagier geweest op de "France", de "Queen Elisabeth" en de "Ellenis".

VOORZITTER VAN DE SKAL CLUB VOOR DE BELGISCHE KUST: Skal is een professionele organisatie die sinds 1934 wereldwijd alle sectoren uit de toeristische industrie verenigt en promoot. In 1954 is De Puydt één der stichters van een afdeling voor de kust. Rudolf Van Moerkerke is de eerste voorzitter maar wordt in 1960 opgevolgd door De Puydt. Die richt als regionaal voorzitter driemaal een congres in. Eén van die congressen ging door in Oostende en Knokke. Het Belgische leger bood hen een receptie aan in Lombardsyde en gaf een schietdemonstratie met telegeleide vliegtuigen. In Oostende schreeuwde burgemeester Jan Piers het uit: "Toerisme is de grootste nijverheid ter wereld, Oostende is een toeristisch centrum én een congres stad". In Knokke is de feestmaaltijd in "La Réserve". Burgemeester Mattelaer zet Mevrouw De Puydt in de bloemen en Spaanse studenten van de Leuvense Universiteit zorgen voor de muzikale omlijsting.

In 1964 rijpt bij de Puydt het plan voor een nieuw magazine: Skal Echo. Hij is verantwoordelijk uitgever. Hij is niet alleen voorzitter van de afdeling Belgische kust maar ook schatbewaarder van alle Skal Clubs in België en Luxemburg. Skal Echo is een meertalig rijkelijk geïllustreerd magazine met een schat aan reisverslagen, info en publiciteit.

UITGEVER VAN "WHERE TO GO IN BELGIUM": na de tweede wereldoorlog was er geen enkele gids voor België dat speciaal gericht was tot een Engels publiek. Zo ontstond in 1947 "Handbook for Motorists", later omgedoopt tot "Where to go in Belgium". De bedoeling was een bruikbare gids op de markt te brengen voor alle reizigers die per wagen België wilden bezoeken. Het bevatte veel informatie over de prijzen en accommodatie van een groot aantal hotels.

Toen de lijn "Oostende-Dover" nog maar 5 auto's per dag verscheepte ('s zomers!) was het kinderspel om inlichtingen te verschaffen, maar door het toenemend aantal wagens werd het moeilijker. In 1929 was het aantal reeds opgelopen tot 3000 per jaar en in 1959 tot 60000!

De gids werd gratis verspreid in clubs, reisagentschappen, handelskamers, ambassades, hotels, Scheepvaartlijnen,..... kortom iedere organisatie die toeristen naar België kon brengen.

In 1959 wendt De Puydt zich tot het stadsbestuur teneinde publiciteit te bekomen in zijn magazine. De directeur der Administratie van het Bestuur van het Zeewezen (Directie Exploitatie) stuurt een brief naar het College van Burgemeester en Schepenen om zijn steun te betuigen: "Ik veroorloof mij er Uw aandacht op te vestigen dat bedoelde brochure één der beste propagandamiddelen uitmaakt voor de Oostende-Doverlijn, de enige nationale lijn voor het vervoer van auto's die het grootste gedeelte van dit verkeer op haar actief heeft".

Het aantal bladzijden per uitgave piekt met 145 bladzijden vooral in de jaren 1962 tot 1970, de "golden sixties". De Puydt bewijst zijn doeltreffendheid, want zijn vele en belangrijke adverteerders haken niet af.

In 1982, dus 35 jaar na de verschijning van de eerste aflevering, is De Puydt als verantwoordelijk uitgever lid van de "Union des Editeurs de la Presse Periodique" en "Organisation Mondiale de la Presse Periodique". "Where to go in Belgium" was een aantrekkelijk magazine, rijkelijk geïllustreerd en dikwijls met zeer uitnodigende ondertitels zoals "Belgian Cuisine, a host of Delights with a Regional Flavour". (Uitgave 1981)

UITGEVER VAN "THE HERALD": in 1983 lanceert De Puydt een informatieblad dat bedoeld was om de toeristische toekomst van Oostende te verzekeren. Het verscheen in het seizoen wekelijks. De redacteur was zeer vooruitziend want in nr. 25 van 1984 prijkt onder het breed-lachende gezicht van schepen van toerisme Dries Vermeesch een cartoon van een rondborstige topless zonnebaadster die de "coming events summer 1985" leest en dit in een "Special Christmas Edition"! Niet alleen Oostende maar ook andere attracties worden in de verf gezet zoals de Meli, Bellewaerde, het Boudewijnpark, Walibi, enz. Het was een echt "Events, Shopping and Information Magazine".

NAWOORD:

De Puydt was een zakenman “pur sang”. Hij zag de gaten in de markt en legde daarvoor de juiste connecties. Hij wist dat succes niet zomaar vanzelf komt. Hij werkte ieder uur van de dag maar besepte ook dat wat geluk hebben onontbeerlijk is. Ook hij heeft veel slapeloze nachten gekend! Hij hield van feesten, van lekker eten en drinken, van reizen. Hij had waardering voor zijn medewerkers. Wanneer Antoine Van Eylen 30 jaar trouw aan zijn zijde heeft gewerkt, wordt dat gevierd met een groot feest in de “Salons Taillevent” in Gent. De Puydt had de gewoonte foto's te nemen van al de plaatsen waar hij heeft gewoond en ook van zijn onroerende goederen. Op zeker ogenblik koopt hij een grafkelder. Laconiek schrijft hij bij de foto: “Mijn laatste residentie.....waar ik zo laat mogelijk hoop mijn intrek te zullen nemen!”

Het is schepen Jeanne Pauwelyn die de overlijdensakte ondertekent: Romanus Mauritius De Puydt is overleden in het H. Serruysziekenhuis op 8 februari 1986.

Een bedrijvig Oostendenaar was heengegaan!



Hier begon R. De Puydt aan zijn carrière (foto: The Motor).



MANAGING EDITOR

«Where to go in Belgium» inc.: «Seeing Belgium by Road»
«Skal Echo» (Official review of the Skal Clubs)
Lid van de Federatie van de Periodieke Pers van België
Lid van de Belgische Vereniging van Toeristische Schrijvers
en Journalisten
Membre de l'Organisation Mondiale de la Presse Périodique
Uitgever «The Herald» - 65.000 ex.
Reisagent verg. A



Laureaat van de Arbeid

Ere-Werkrechter bij de Werkrechtvaard van Oostende

Ere-Ondervoorzitter van de Kamer voor Handel en Nijverheid van het Arrondissement Oostende

Ere-Voorzitter Skal Club van de Belgische Kust

Medestichtend Lid v/d Vereniging der Skal Clubs van België en het Groot Hertogdom Luxemburg

Ex-Trésorier Régional

Vice-Président du «Royal Cercle Cœcilia», section «Rat Mort»

Grand Sénéchal de la Confrérie «Rat Mort» - Membre du Haut Conseil

Medestichtend Lid en Vice-Goeverneur van de Orde van de Oostendse Compagnie

Lid van het Comité voor Toerisme van de Stad Oostende

Expert Gastronomie van de Club Prosper Montagné

Lid van de Jurade van de Meester Koks van België

Ex-Directeur/Beheerder van de Diensten van Propaganda voor Vliegverbruik

Ridder in de Kroonorde

Décoration spéciale 1^{re} classe du Ministère des Affaires Economiques et des Classes Moyennes

Décoration Industrielle 1^{re} classe

Burgerlijk Ereteken 2^o klasse 1940-1945

Gouden Medaille van de Kroonorde

Diplôme de Palme d'Or de l'«Encouragement Public» - Membre Perpétuel (France)

↑ Het visitekaartje van Romain DE PUYDT



↑ 1977; 50 jaar in dienst van de R.M.T.

Op de voorgrond Romain De Puydt en echtgenote, achtergrond van links naar rechts, Burgemeester Jan Piers, Voorzitter van de Handelskamer de la Kethullede Ryhove, R.M.T. Directeur-Generaal Muyldermans en Handelsdirecteur Buras (foto De Gryse).



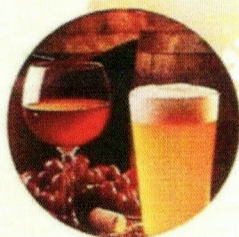
↑ 1979; Opname in de confrère St.Kunibert (Luxemburgse wijnkenners).
Derde van rechts is Romain De Puydt. Rechts van hem de heren Deswaef en Vanroose,
ere-burgemeester Piers, burgemeester Goekint, schepenen Makelberge en Felix.



↑ In de schoot van de Skal Club van de Belgische kust richtte DE PUYDT
de "Orde van de Kreeft" op (Foto De Gryse).



CAFE Leopold



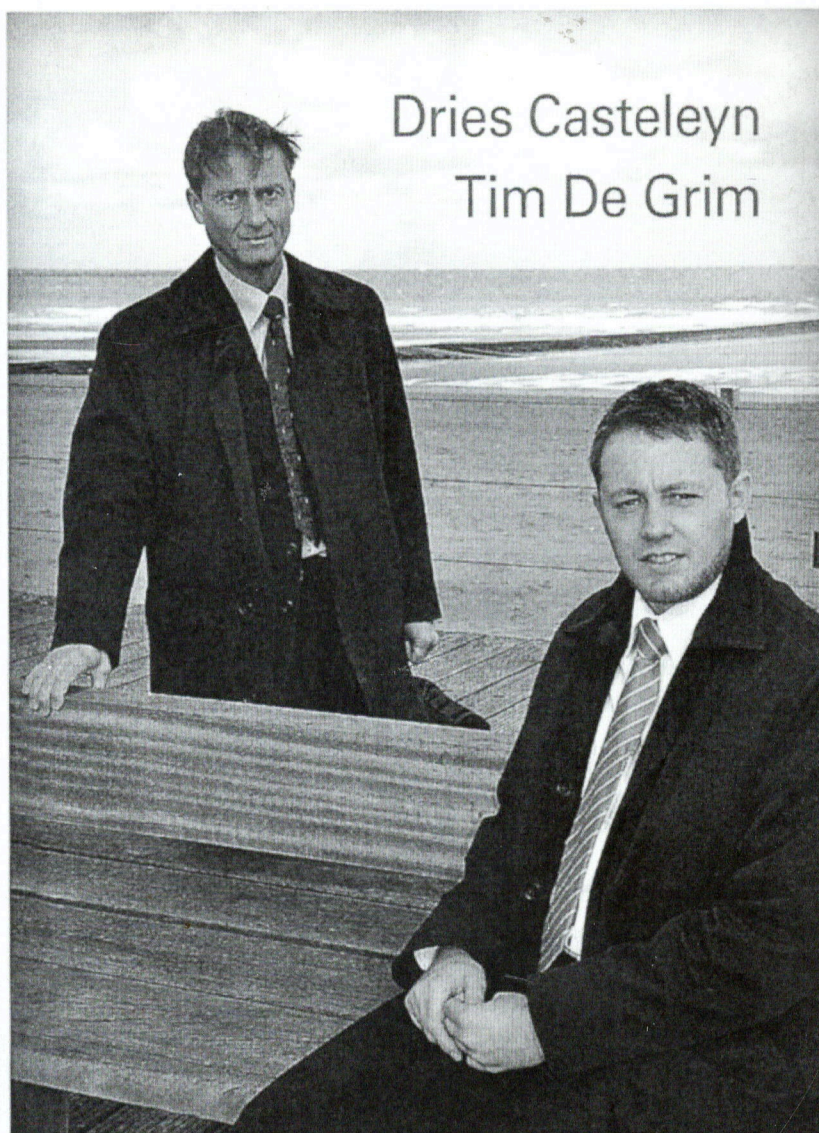
NIEUW - NOUVEAU - NEW

CAFÉ
OP DE ZEEDIJK

BAR
SUR LE FRONT DE MER

BAR
ON THE SEAFRONT

ALBERT 1 PROMENADE
8400 OOSTENDE
+32 (0)59 443 506



Dries Casteleyn
Tim De Grim

WINKEL

Torhoutsesteenweg 160 - 8400 OOSTENDE

FUNERARIUM

Torhoutsesteenweg 173 - 8400 OOSTENDE

T 059 44 80 84

www.uitvaart-oostende.be